

ТЕСТЬТ на ЖИВОТА

ИСТОРИЯ ЗА СРЕДАТА МИ С ВИРУСА

ГЕРГАНА ПАВЛОВА~ПЕТРОВА

ТЕСТЬТ на ЖИВОТА

ИСТОРИЯ ЗА СРЕЩАТА МИ С ВИРУСА

ГЕРГАНА ПАВЛОВА~ПЕТРОВА

© Гергана Павлова~Петрова, 2021

*На корицата – “Inferno” (акрил върху платно 20x25),
сътворена в центъра на “Най-ниската точка”*

Гергана Павлова~Петрова
гр. София, България
www.gerypavlova.com

Съдържание

<u>Към Читателя</u>	6
<u>Пролог</u>	9
<u>Глава 1. Началото</u>	10
<u>Глава 2. Събитията</u>	15
<u>Глава 3. Болките в тялото</u>	23
<u>Глава 4. На границата</u>	28
<u>Глава 5. It's Official!</u>	33
<u>Глава 6. Най-ниската точка</u>	42
<u>Глава 7. Капитулацията</u>	51
<u>Глава 8. Изгревът</u>	55
<u>Глава 9. Любов и благодарност</u>	70
<u>Глава 10. И накрая...</u>	76
<u>Епилог</u>	92
<u>Допълнение</u>	94
<u>За Автора</u>	102

С пожелание да откриете това, което търсите. И да намерите вярата, че то ще ви се разкрие.

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Това е история за срещата ми с “Вируса”... Впрочем не просто среща — а обмен, общуване, комуникация. Среща, която в крайна сметка се оказа една от най-важните в живота ми. Едновременно зловеща и любяща. Но преди всичко трансформираща, може би “препрограмираща”, а като че ли и калибрираща пътеката ми в живота.

Започнах да пиша тази книга малко след като бях започнала да излизам от "заешката дупка" в края на 2020 и я завърших в началото на 2021. Самото писане ме улесняваше в **Преминаването** отвъд воала и ми помагаше да осъзнавам смисъла—промисъла на нещата, скрит в сянката на случващото се на повърхността.

Дълго време се колебаех дали да споделя историята ми и със света. Не за друго, а защото след **Преминаването** си дадох ясна сметка, че преживяването на *Вируса* е един много интимен и дълбок процес, уникален за всеки индивид. Процес, в който *се срещаши със Себе си*, при това на множество нива. Оглеждаш се навътре и се опознаваш в 360-градусовия калейдоскоп на ЦЯЛОТО. И влизаш **в общение с Бог, с Твореца, с Бащата-Майка...**

Истините, до които човек може да достигне в този процес, са фундаментални, екзистенциални – поради което и трудно могат да бъдат облечени в думи. И при все, че цялата съвкупност от *индивидуалните ни*

истини и личните ни истории съставлява и се съдържа в ИСТИНАТА на ЦЯЛОТО и за Света, истинският смисъл на тези лични истини може да се придаде само и единствено от индивида, пътуващ към тях... от Човека, пътуващ към Себе си в прегръдката на Живота.

Споделяйки историята ми в тази книга, знам, че тя ще изпълни своето предназначение – каквото и да бъде то за този, до когото е трябвало да достигне. И вярвам, че всичко това, което се случва на Земята в тези времена, е за добро. *Защото Бог е Добро...*

*“Устните на Мъдростта са затворени,
освен за ушите на Разбирането.”*

Кибалион¹

¹ “Кибалион”, Тримата Посветени - изд. Аратрон, 2000 г.

ПРОЛОГ

На пръв поглед изглеждаше, че всичко бе започнало от един сладолед. — *Впрочем бяха два... Добре де, два и половина.* — Само дето сладоледът беше само една брънка... Един тигел. Запетайка в дълго изречение.

Едно събитие от поредицата от събития... Събитие, предшествано от причина, последвала предходно следствие. И същото това събитие, последвано от следствие, което бе довело до друга причина...

Не съм си правила тест, но вътре в себе си знам, че съм преминала през “Вируса”. И не ми е нужна проверка, за да знам, защото Истината няма нужда от доказване.

Но не това е най-важното в случая – “Да”-то или “Не”-то, “положителен” или “отрицателен” е тестът... Важното се съдържа в преживяването, преживяно между ДА и НЕ, в Абсолюта между полюсите на Безкрайността.

И нещо повече, нямаш нужда от тест, защото самият “Вирус” е ТЕСТЪТ! А “Вирусът” – това си всъщност ти.

Историята за хронологията, Причините и Следствията, връзките в Невидимото и проявленията във Видимото, както и всичките уроци от това – ще прочетете тук, сега...

Приятно четене и на добър час!

ГЛАВА 1

НАЧАЛОТО

“Цялото е УМ; Светът е Ментален.”²

Кибалион

Още в самото начало на Пандемията прозрях, че съприкосновението с Вируса завършва фатално само и единствено ако се предадеш на страхът и вътрешната паника.

Антиподът на Страха е Любовта.

Антиподът на паниката е Вътрешният Мир.

Вътрешен Мир и Любов има само когато си едно цяло.

Едно цяло със Себе си и едно цяло с Цялото.

И още...

Любовта и вътрешният Мир не се “достигат”.

Te се проявяват. Ти пристигаш.

Ключът към тях е Чистият Ум.

Ключалката е в Тялото. С други думи, в материалната реалност. С трети думи, в Матрицата.

² Първи Херметичен Принцип на Менталността

На третия ден от локдауна през март 2020 разбрах, че за да не допусна Вирусът да се намести в тялото ми, е нужно да поддържам висока вибрация.

В това число, висока вибрация на нивото на съзнанието, мислите ми и емоциите...

Тялото е приемникът.

Мислите са предавателят.

Емоциите са “лекарството” между двете.

Съзнанието е отвъд Времето и Пространството. Заключено в материалния свят обаче, Съзнанието приема формата на Мислите. А ако към последното добавим и Емоциите, Съзнанието съвсем се “слепва” с Тялото и се превръща в Несъзнатано. В резултат, двете – Съзнание и Тяло, – престават да се движат свободно през Времето и Пространството, а индивидът става сляп за Реалността. Или най-малкото, воден от нея за носа.

Промяна на *Вибрацията* във възнамерената посока се постига само и единствено чрез *Воля*.

Творческа Воля.

Волята на и от Твореца.

Когато индивидът не проявява *Воля*, *Вибрацията* може да ти разкаже играта.

Когато обаче индивидът проявява *Воля*, тогава той – *индивидуалът*, решава каква да бъде играта и как тя да бъде играна. Тогава той самият става *Вибрацията*. А по този начин – и избраната реалност.

На същия този трети ден от локдауна през март 2020
осъзнах още три важни неща:

i1!

• • • • •

Че на първо място трябва да се грижа за себе си и за собствената ми вибрация и едва тогава – за другите. И че най-висшата форма на egoизъм е да се грижиш за другите, без преди това да си се погрижил за себе си!

i2!

• • • • •

Второ, че не бива да проявяваш и най-малката доза суета или арогантност – нито на нивото на мисълта, нито на нивото на говора, а още по-малко пък на нивото на действието.

Като например да си мислиш или да разправяш, че “няма вирус” или че “вирусът няма да ме хване”, или пък да отстояваш правото си на “свободен избор”, като се срещаш с хора, когато ти или някой друг от близкото ти обкръжение не се чувства разположен.

Природата и Невидимото³ са много по-мощи от мен, от теб, от нас и от Видимото въобще.

Видимото е резултат от Невидимото.

Невидимото сътворява и управлява Видимото.

³ В това число, и невидимият с просто око вирус

За да може човек да управлява Видимото, той трябва да се научи да управлява Невидимото.

Но за да се научиш да управляваш Невидимото, първо трябва да се научиш да управляваш Видимото.

А това означава – самия себе си!

!3!

• • • • •

И трето, че трябва нито да вярваш, нито да не вярваш. Нито да се страхуваш, нито да не се страхуваш. С други думи, да си нито тук, нито там. И в същото време навсякъде и никъде едновременно. С трети думи, да живееш в *Intunity* и от *Нулата*...⁴

⁴ Повече за *Intunity* и (концепцията за) *Нулата* можете да прочетете в книгите ми “Танго на Живота” и “Пътят на Сърцето: в Бизнеса ~ от Същността”

В края на същата тази 2020-та година ми беше дадена възможност да проверя дали всичко това, което в началото на годината бях видяла, осъзнала, прозряла и разбрала на ментално ниво — го живея и реално...

Впрочем имах възможност да избера:

- ★ Дали да мина през “тест”, за да проверя доколко живея това знание в действителност;
- ★ Или да въпълтя уроците в живота си още сега – на момента, и то на всичките нива.

Аз очевидно избрах да мина през теста...

Тестът на Живота.

За пореден път! Но този път – по-различен от всички останали досега и все пак... също толкова същият като тях.

• • • • •

*На втори прочут, обаче, се оказва,
че не съм имала избор... Защото отдавна вече съм
била избрала.*

• • •

ГЛАВА 2

СЪБИТИЯТА

“Всяка Причина има свое Следствие; всяко Следствие има своя Причина; всяко нещо се случва в съответствие със Закона; Случайност не е нищо друго, освен името на Закона, който не е познат; съществуват много нива на причиняване, но нищо не се изпълзва от Закона.”⁵

Кибалион

• •

Сряда, 2 декември 2020

Изгубила съм всякаква представа за време. Липсва ми дори ориентир за времевата линия. Губят ми се очертанията на началото и края, както и на събитията, събиращи двета края – на “началото” и “края”. Всичко се разлива и същевременно се слива в една точка. Времето ми се изпълзва като желе... в железница. Очевидно обаче, имам чувство за хумор. *Сега!* Но последните две (или вече бяха три?) седмици съвсем не беше така...

⁵ Шести Херметичен Принцип на Причината и Следствието

Вторник, 3 ноември 2020 (един месец по-рано...)

Приключи последното от серията дву-дневни обучения, от малкото на брой присъствени тази година. Бяха планирани, проведени и завършени като по часовник – от началото на предходната седмица, до началото на тази. За това време обиколихме почти цяла България. Пет места за общо 7 дни, с един уикенд между тях.

Чакаше ме само още едно обучение, предвидено за 5-6 ноември, но вечерта на 3-ти ми се обадиха да го отменят заради притеснения на хора от екипа поради ситуацията с *Вируса...* Уговорихме се да се чуем отново след две седмици, за да проверим каква е настройката тогава и дали ще го бъде тази година, или пък следващата, или... когато–тогава.

Приех с радост този обрат, тъй като от близо 9 месеца не бях водила групови обучения и усещах, че имам нужда да вдишам повече въздух, преди да превключна на другата честота (разбирай, друга тема с друг клиент).

Освен това, допълнителният прозорец от време ми осигуряваше пространство да се погрижа за новонасадените пред блока ни дръвчета. Трябаше да преместя някои от тях (впрочем всичките!), тъй като през уикенда – някъде там измежду третото и четвъртото обучение, – ги бяхме засадили много набързо. Това, на практика, означаваше да изкопая б нови дупки, да изровя вече засадените фиданки, да ги посадя в новите им гнезда и накрая да ги оградя с колчета и камъни. А всичко това изискваше време, както и всякакъв сорт пространство – физическо, ментално и емоционално.

И нещо повече – ако ще го правя, трябва да се наслаждавам на процеса! А последното означава: действай бавно, многоого бавно!

Така и направих. Така и се случи. Както си го бях възнамерила – така и се реализира. “Каквото горе, това и долу; каквото долу, това и горе.”⁶ (Кибалион)

• • • • •

Още по време на обучението бях взела решение, че след тях ще се карантинирам доброволно. Едно, заради изобилието от хора по хотелите, които обиколихме. И второ, заради това, че отдавна не се бях “ауризирана” отблизо с толкова много хора, поради което и усещах, че социалният ми имунитет е значително занижен.

Много държах обаче да се видя на живо с един важен за мен човек... И ето, че набързо се уговорих с нея за петък, 6-ти ноември, а след като затворих телефона, си обещах: “Само този път, след това никакво излизане!”.

Петък, 6 ноември 2020

Часът за срещата дойде. От терасата навън времето изглеждаше чудесно – направо горещо.

Клетките в тялото ми отдавна вече бяха регистрирали смяната на сезона, а вътрешният ми термо-сензор настойчиво алармираше за големите амплитуди, опитвайки се да ме предупреди за значителния спад в

⁶ Втори Херметичен Принцип на Съответствието

температурата след залез слънце... Но въпреки това излязох само по сако.

За мой късмет, приятелката ми закъсняваше, та се наложи да я поизчакам известно време. Докато си седях на пейката пред блока – *вече значително по-близо до земята*, – осъзнах, че слънцето е далеч по-студено, отколкото ми изглеждаше от терасата (*южно изложение!*) на четвъртия етаж. А освен това, от време на време се появяваше и не чак толкова лек, при това щипещ, ветрец.

Усещането за студ набързо ме вразуми, затова се качих обратно въкъщи, поколебах се за кратко пред гардероба и понеже бързах и не исках да “разсъждавам” повече, грабнах едно яке, метнах го и излязох навън.

P.S.

Дори и с якето, пак ми беше студено!

По-късно вечерта си спомних, че по-рано през деня, когато си направих проверка дали е *“добре за мен да излизам сега”*, бях разпознала истинския ми отговор – *“НЕ!”*. След това обаче се бях направила на приятно разсияна... просто защото *желанието ми да се видя с моята приятелка беше по-силно от истината ми в момента*.

Допреди срещата ми този ден все още не съм била болна, нито заразена. Едно е сигурно обаче – все още не си бях възстановила напълно силите след свръх-активните 14 дни преди това. Освен това, с напредването на деня, се увеличаваше и студът, а ние през цялото време бяхме навън. Като добавим към последното и това,

че системата ми все още е работела в режим Възстановяване – т.е. с *фокус навътре*, вместо *навън*, – силите ми и за предпазване “отвън” са били на минимум, или най-малкото са се изчерпали за нула време.

След 6-ти ноември

От този момент насетне всичко вече ми е като в мъгла. За събитията става дума тук, сега... Благодарение обаче на Вайбър и историята на телефонните обаждания успях да възстановя донякъде хронологията на последвалите събития...

8-ноември: Съобщение от Е.

Е. ми изпрати съобщение във Вайбър, че “*нещо ме мисли*”.

Помня, че като прочетох съобщението, се сепнах, да не би да е видял нещо в Полето, което да му казва, че ще се разболея. — *Той има такива способности, така че не е изключено.*

От тази мисъл изпитах леко притеснение, но веднага след това съзнателно, макар и с усилие, пренасочих фокуса си към промяна във вибрацията ми, като си казах: “*От мен зависи дали ще се разболея. Аз няма да се разболявам!*”.

Само че... нещо не си вярвах съвсем...

9-ноември: Разговор с А.

Изглежда, тук вече съм изпитвала някакъв дискомфорт – в гърлото, обичайната пробойна при мен, – тъй като съм споделила това с А.

Тогава го отдавах на изтощението покрай обучениета – да ми се източи гърлото, това е обичайно при мен. Но сега, като връщам спомена, си давам сметка, че дискомфортът ми в онзи момент е бил все още само на ментално ниво — поради това, че “това е обичайно за мен” (нали се сещате, заради вярването), — и се е колебаел на границата между емоционалното и физическото проявление.

Във всеки момент ти правиш избори!

В зависимост от избора ти във всеки един момент – траекторията на живота ти се променя.

С други думи, във всеки един момент ти би могъл да промениш живота си, дори и кардинално! Макар и резултатът от това да бъде видим (във видимия свят) едва след време.

Петък, 13-ти

13-ноември: Разговор с В.

Разговаряхме с В. близо 2 часа. За херметизма, за вътрешния център, за remote viewing, за какво ли още не и разбира се... за Вируса.

Единственото, което ми остана след разговора ни и впоследствие продължи да прокънтява в главата ми на пресекулки, бяха думите ѝ:

“*Аз не се притеснявам, защото вътрешно усещам, че няма да дойде при мен. Някак знам, че този вирус си подбира при кого да отиде...*”

Е, бях пропуснала да я попитам какво точно вижда (тя също е от хората, които виждат в Полето) и как, според нея, вирусът подбира? На какъв принцип? Но това съвсем не ми попречи да си въобразя, че “аз съм защитена”, щото, видиш ли, “съм осъзната” и щото “разбирам как работят Принципите”⁷.

За пореден път обаче се хванах, че не си вярвам докрай...

13-ноември: Разговор с Е. по телефона.

Много се зарадвах да го чуя.

Обади ми се да сподели една хубава новина, но по време на разговора научих и една... недотам хубава.

Сподели ми, че е болен от няколко дни. Щом чух това, застанах нащрек и започнах да го разпитвам за симптомите. Веднага ми стана ясно, че това е Вирусът.

“Но как може?! Нали този Вирус си подбира? Защо точно него ще подбере?”

А после:

“Възможно ли е той, с мислите си за мен по-рано, да е привлякъл Вируса при себе си, за да го отклони от пътя му към мен?... Може и така да е...”

За момент почувствах облекчение – не за друго, а защото знаех, че Е. е по-силен и пропускливи от мен и че много бързо ще го прекара през системата си. Но веднага след това емпатията ме върхлеля. — *А може би имаше и значителна доза вина за това, че може аз да съм била причината...?* — И се хвърлих да му давам съвети, от тези, които бях насьбрала последните дни в разговорите ми с приятелки “шаманки”.

⁷ Става дума за Херметичните Принципи

След разговора ни му изпратих още няколко илачи по Вайбър, а в дните след това не пропусках да проверявам как се чувства.

С всеки изминал ден Е. ми споделяше, че се чувства все по-добре. А на третия ден от разговора ни си направи и тест.

Оказа се положителен.

Това вече *не* беше новина.

* * *

След разговора ми с Е. затворих телефона и се обърнах към Пламен, който седеше до мен на дивана. Усещах, че той вече знае какво щях му кажа:

- Е. е болен... По всичко личи, че е *Вирусът*...
- Правил ли си е тест?
- Не още... Но аз *зnam*, че това е *Вирусът*.

След секунда продължих, сякаш не говорех аз, а "нешо" през мен, "нешо" отвъд мен:

– Ти май беше прав. Всички ще го изкараме... Обаче, ето какво ще ти кажа – ако ще идва при нас, по-добре е да мине през мен. Не през теб!... Аз ще те пазя!

Не знам защо изрекох това. Но го изказах с такава яснота и категоричност, че беше като предсказание.

Като предуслышане.

Като предзнаменование.

А може би и в крайна сметка като... само-
програмиране, с послание.

ГЛАВА 3

БОЛКИТЕ В ТЯЛОТО

“Нищо не се изпълзва от действието на Принципа на причината и следствието, но съществуват много Нива на Причиняване и човек може да използва законите на по-висшето, за да надмогне законите на по-нисшето.”

Кибалион

Дните между 13 и 16 ноември

Нямам никаква представа кога бяха започнали, но в един момент ги усетих... “Болките” в тялото! Бяха се появили постепенно и съвсем незабележимо и бяха останали скрити до момента, в който не започнах да усещам, че не мога да си намеря място.

Впрочем имаше два вида болки. Едните бяха типични, като при разболяване – в областта на кръста и по целия ми гръб, и те сякаш прикриваха другите. А “другите” бяха нетипични, и въпреки това... странно познати. Тези бяха значително по-слаби, но същевременно с по-силно и непреодолимо въздействие.

* * *

Flashback

1 или 2 часа през нощта, някъде през 2013 или 2014 г.

Нито съм будна, нито спя. Сякаш съм между двете плоскости на реалността.

Главата ми тежи – очевидно много ми се спи, но нещо, което първоначално не успявам да различа напълно, настойчиво ме дърпа да се събудя, за да разбера какво се случва. И колкото повече прескачам от едната плоскост на съзнанието в другата, толкова повече започвам да осъзнавам усещането за странна болка.

По цялото ми тяло!

Дори не бих го нарекла “болка”, само че не намирам по-добра дума за това, което изпитвам в този момент.

Тялото ми все едно отказва. И в същото време, се бори.

Бори се срециу какво?

Иглички! Това може би е по-точната дума!

Иглички по цялото ми тяло!

Накъдето и да се завъртя, изпитвам странен дискомфорт. Не е натрапчив или силен, но е натрапчиво постоянен и повсеместен. Освен това, не е като нещо някъде да ми убива или да ме ръчка, но цялостната болка totally mi ubiva sinya. Не е и като мускулна треска,

макар и да наподобява такава и макар тялото ми цяло да се тресе в търсене на пътя обратно към съня...

След неколкократни опити да се завърна обратно в страната на сънищата, лъкатушейки между двете почти неразличими равнини на съзнанието, вече съм съвсем будна и дори от време на време простенвам тихо след поредното проявление на нетипичната “болка”.

Опитвам се да си намеря място в леглото, но изобщо не ми се получава. Свивам се на две – не мога да издържа! Тялото ми автоматично се разгъва, за да си потърси самό комфортната зона. Обръщам се надясно, не се получава. Завъртам се наляво, пак не става. По гръб, по корем, свита на геврек... Не става и не става!

Но и аз не ставам! Продължавам да лежа и да се изтезавам, инатливо опитвайки се да заспя, докато междувременно се ядосвам на “болката” и моделирам тялото ми в какви ли не странни форми, в търсене на подходящата за заспиване поза, както и на някакъв – *поне някакъв!*, – вътрешен мир и комфорт.

“Болката” не е в ставите обаче. Това е сигурно! Тя е някъде там в тъканите, на някакво фино ниво между кожата и костите. Все едно е в струните на тялото...

Все едно е в... клетките?!? 😊

Странно, но дори и за миг не ми хрумва, че може да съм болна. Защото аз ни най-малко не се чувствам болна в този момент!

“Тогава какво, за Бога, е това, което ми се случва?!”

И изведенъж през мен преминава мисълта:

“Ами какво, ако някой отгоре ме кодира? Или декодира? Или програмира?!”

А после, и решението:

“Ако ще това да е, изобщо не ми пука! Аз искам да спя!”

И след това – също толкова незнайно как и кога, съм заспала... Безпаметно и непробудно. Чак до сутринта.

А на сутринта нямаше и помен от странната среднощна “болка”. И много скоро след това... това събитие съвсем се заличи от архивите на паметта.

Познавах тази “болка”. Бяхме се срещали с нея вече преди. Тогава, когато за пръв и последен път бях изпитала подобно нещо, си мислех, че е възможно “отгоре” да са ме “кодирали” или “програмирали”. Може да звуци налудничаво, но някаква част от мен беше много склонна да повярва на тази мисъл.

Замислям се... “хм, доста добра идея, да ти вкарват нови кодове (или да отключват стари) по време на сън!”.

Само че тогава успях да ги хвана в действие и ето защо на следващата сутрин ми нямаше нищо!

Или... просто те са си свършили работата през нощта... а после са ме оставили да си се самоза-блуждавам, колкото си искам, в булото на деня...?

“А какво, ако още тогава са тествали това, което е сега?”... Конспирациите навън са много – може би и аз, с моята, трябва да допринеса?

Шегата на страна, възможно ли е онова тогава да е същото като *това сега*? И ако да—какво е то всъщност?!

И докато умът ми кръжеше и усилено плетеши всякаакви там конспиративни теории – и този път, също като преди, дори и за миг не допуснах възможността да съм болна. Затова реших, че ще оставя на тялото ми само да се справи с това, което така и не разбирах какво е.

А малко след това и историите с конспирациите спряха да жужат...

ГЛАВА 4

НА ГРАНИЦАТА

“Всичко е двойствено; всяко нещо притежава два полюса; всяко нещо има своя противоположност; еднаквото и различното са едно и също; противоположностите са еднакви по своята природа, но са различни по степен; противоположностите се привличат; всички истини са полуистини; всички парадокси могат да се помирят.”⁸

Кибалион

Понеделник, 16 ноември

Болките продължиха и през следващите дни. Колко точно – не мога да кажа, защото, както вече стана ясно, цялото това преживяване съвсем бе залично способността ми да се ориентирам във времето и да запаметявам с точност до секундата всякакви детайли. Въпреки болките обаче, продължих да си живея живота по старому.

⁸ Четвърти Херметичен Принцип на Противоположностите

В понеделник, 16-ти ноември имах планирани 2 онлайн срещи. Изобщо не се чувствах в стихията си този ден. Даже напротив, беше ми едно тегаво, мрачно и леко назъбено откъм тонус и емоционално състояние. Макар и за кратко да ме навести идеята да отложа тези срещи, реших, че понеже “не се смятам за болна”, ще си ги проведа, защото иначе това би означавало да ги отложа.

А аз не исках да отлагам...

Тези две срещи обаче успяха само още повече да намалят емоционалния, а оттам и жизнения ми тонус. Отгоре на това, започнах да се упреквам, задето все си слагам гредата в колелата и “все съм там за другите, само не и за себе си!”.

Никой, обаче, не ми е виновен за нищо! Знаех това много добре. Както и добре знаех, че не бива да се упреквам, нито да се опитвам да “коригирам” миналото, защото в такива случаи цялата тая работа с “поддържането на високи вибрации” не върши никаква работа. А от тия вибрации, дето се излъчват от мен в такива моменти, се произвеждат само мълнии, които се забиват обратно в мен.

Да, обаче, вече не можех да спра...

Всичко беше тръгнало главоломно надолу—и вибрациите, и енергията, и емоционалният ми тонус, а в резултат от всичко това и физическото ми състояние и благоразположение.

За да се успокоя и за да се върна обратно в собствения ми център, реших да “забравя” какво си бях причинила през деня и вместо това, да се разходя до куриера и да се погрижа за пратките с подаръци. Те отдавна чакаха да им

обърна внимание – чинно подредени до вратата в коридора, и скромно напомняха за себе си всеки път, когато прелитах с метлата покрай тях.

Зарадвах се, че имам възможност да свърша “поне едно добро дело за деня”, което да наклони везните на полярния ми ум в позитивната посока... И излязох.

В Кибалион се казва:

“За да промените своето настроение или ментално състояние, променете вибрацията си.”

Та нали точно това се опитвах да правя през последните няколко дни! Само че може би затова и не ми се получаваше – защото се *“опитвах”*, вместо в действителност *да го правех!*

И още:

“За да премахнете нежелана честота на менталната вибрация, задействайте Принципа на противоположностите и се концентрирайте върху противоположния полюс на този, който искате да потиснете. Убийте нежеланото чрез промяната му в неговата противоположност.”

Без да се бавя и секунда повече, се заех да *“убивам нежеланото”*, като *“излязох от главата”* и *“влязох в краката”*...

На връщане от куриера нещо ме накара да се шмугна в съседното магазинче за цигари, алкохол и вредности – разбирай, сладки и солени неща, с много *E-та*, но без *Естественост*. И ето, че същото това “нещо” ме накара да купя 4 сладоледа, нищо че температурите в страната вече захождаха към нулата.

Още с прибирането у дома изядох не един, не два – а цели два и половина сладоледа! Сякаш се надявах тези сладоледи, с много *E-та* и без *Естественост*, да mi върнат тонуса и усещането за вътрешно равновесие... 😊

Имаше обаче и още нещо... Нещо, което хем съзнателно, хем не чак толкова съзнателно ме беше задвижвало – желанието ми час по-скоро да разбера каква е присъдата ми!

Изглежда, дотолкова вече ми беше писнало да се клатушкам в незнание “болна ли съм аз, или не съм?” — макар съзнателно да се стараех да отричам вероятността в полза на болестта, докато несъзнателно ѝ се предавах... — и толкова много исках да се свършва с това, че сама си бях поставила капана, вкарвайки се в капана на сладоледеното изживяване.

Това беше Тестът, който аз самата си направих! А той доведе до Следствието, породило Причината...

Още при първия сладолед усетих как нещо в центъра на главата ми изстива и след това съвсем замръзва. В резултат от това, почти изведенъж, се оформи една невидима, но напълно осезаема препрада, минаваща хоризонтално през центъра на главата ми, която раздели всичко от носа нагоре ~ от всичко от носа надолу...

*А малко по-късно вечерта, но и почти мигновено,
изгубих всяка връзка с Реалността — обонянието
и вкусът ми бяха замразени... за по-добри времена!*

ГЛАВА 5

IT'S OFFICIAL!

"Всичко тече навътре и навън; всяко нещо има своите приливи и отливи; люлеещето на махалото присъства във всяко нещо; ритъмът на залюляването надясно е ритъм на залюляването наляво; ритъмът се уравновесява."⁹

Кибалион

• •

Дните между 16 и 23 ноември

Вече от няколко дни нямам усещане за вкус и мириз... Много е странно. **Сякаш не съм част от материалния свят. Хем съм тук, хем не съм тук.**

В стремежа ми да извикам усещането за вкус, започвам да ям повече, отколкото е нужно за тялото ми, и повече, отколкото всъщност ми се иска. Напук обаче на активните усилия от моя страна и сериозните ми постижения в количеството изядено ядене – този момент така и не идва... А аз не спирам да ям и да се надявам, че

⁹ Пети Херметичен Принцип на Ритъма

вкусът и обонянието ми ще се върнат... като, и докато, ям.

Нямам температура. Меря я на всеки 10 минути, защото постоянно съм с усещането, че “имам температура”. Това може би се дължи и на факта, че всяко действие, което извършвам, изисква от мен огромно усилие. — Което аз не оствърдявам на нивото на Тялото, нито пък на нивото на Ума, защото **винаги съм действала от нивото на Ума, а там няма противодействия от материално естество...** съответно няма и усещане за усилие.

* * *

Така печелех състезанията по лека атлетика в прогимназията. С усилие без усилие.

Обикновено бях първа или втора на sprint, но не заради това, че тренирах усилено (*надлежно изглеждах при тренировките!*), нито заради бързината на тялото ми – а благодарение на Ума ми. Тялото ми беше естествено продължение на Ума, затова пък двете работеха заедно като едно цяло. И в резултат, действието се реализираше без действие.

Това, което правех, беше много просто. Концентрирах се във финиш линията, притеглях я ментално към себе си в стартовата точка, където се намираше тялото ми, и след това просто пусках тялото ми да реализира движението. А то политаше, все едно е изстреляно като стрела от лък. И все стигаше първо или второ.

Треньорът ми, разбира се, не знаеше за тези мои “ментални игри” и затова все ми повтаряше: “*Ти щом без тренировки си толкова добра, представяши ли си какво би*

било, ако и идващие на тренировки?!”. Само че аз не исках да съм “още по-добра”. Не и в леката атлетика. Защото изобщо, ама изобщо, не ми се занимаваше с излишни движения (като тренировките например).

В моментите, в които обаче се разединявах — т.е. когато Умът и Тялото ми не работеха заедно (защото Умът ми бе зает с разрешаването на някой сложен емоционален казус от “вчера” или от “онзи ден”), — започвах осезаемо да се напъвам и така изцяло превключвах на режим “само Тяло”.

Само че, когато се стремиш да постигнеш нещо на нивото на Тялото (т.е. на нивото на материята), но го правиш от същото това ниво – на тялото и на материята, – нещата не се получават.

За да постигнеш ефект на ТОВА ниво, трябва да действаш от ДРУГО ниво!

Емоционален ролеркостер Люлката “Осъждане~Приемане”

Едно от интересните проявления на болестта при мен беше това с осъждането. И с приемането. И с люлеенето между осъждането и приемането.

Но най-напред — осъждането.

Бях се превърнала буквално в картечница за осъдителни мисли и думи. В Темида, която беше зарязала някъде везните си и на тяхно място се беше въоръжила

само с меч, който размяташе на всички страни. И най-вече сред близкото ми обкръжение...

Съдех основно съседката ми. Всеки ден. По няколко пъти на ден. Особено в моментите, в които дискомфортът от бавното прогресиране – както на болестта, така и на лечението й, – беше непоносим.

Първоначално я оствърждах, задето все още не беше преместила ореха на новото му място, както беше обещала преди време, а “времето сега е подходящо точно за това!”. След това за кратко се кротнах. Но това “кратко” беше за доста кратко, тъй като малко по-късно на мястото на ореха тя реши да посади... елха! 😊

“Нали уж се бяхме разбрали, че там нищо няма да слагаме?!” – защото каквото и дръвче да сложим, то ще пречи на розите отляво и на липата отдясно! 😡😡😡 A липата ни беше дар от Майката Природа... 😢 Беше се появила изведнъж – незнайно как, но *very much* знайно откъде! От земята! От почвата под нея! Та като е чудо – защо трябва да е само за три дни?!? 🤔

Изобщо, съдех я наляво и надясно. Съдех я, когато мислех и когато не мислех за други неща. Съдех я, когато правех и когато не правех нищо. Съдех я, без да ми мигне, и за миг, окото!

В някои от паузите, в които давах мира на съседката, намирах повод да подхвана и Пламен дори... Задето беше влязъл в стаята, без да го очаквам. После, за това, че беше влязъл “по-шумно”, отколкото очаквах. А накрая, и за това, че беше произвел някаква ужасяваща симфония, с участието на чаши и чинии, която направо ме беше пронизала в главата.

Всяка една подобна сцена завършваше със сценка от моя страна – от моносспектакъла по арията¹⁰ “Вербална диария”. А той, милият, всеки път ми отвръщаше с нежност и разбиране: “Тери, аз просто си съществувам”...

Съдех и други хора. Не помня кои. Нито за какво. Съдех ги един след друг. Като на конвейер! Но основно съдех съседката ми... Защото бях решила, че прави “лошо” на растенията и че това ги кара да страдат.

Накратко, може да се каже, че в този период обичах и приемах само Природата (*а от хората – само Пламен*)... Дръвчетата пред блока, които бяхме посадили – липите, явора, акациите и борчетата... Цветята там долу и цветята у дома... А заедно с тях, обичах и Слънцето. Всеки път, когато то се появеше на хоризонта, мислено му благодарях, че го има... И така, в синхрон с безмълвните растения около мен, изпитвах най-дълбока обич и признателност към Него и към всички тях.

Макар и мислите ми по това време да бяха като оплетени в калчища, в един момент успях да ги развържа. И разграницих: *Осъждането ми към хората (в момента) – и – Обичта ми към Природата (сега)*.

Това ме бе накарало да се замисля дали не се превръщам и аз в някой странник, който гледа да си гледа само растенията и страни от всичко, де ще е човек... Но този път избрах да погледна на нещата от добрата им страна. Защото вече беше крайно време да се поздравя за това, че бях успяла да изтрия от себе си отколешния, стар речитатив: “въобще не ме бива да гледам растения” и да го трансформирам в ново мое аз, което “дори си общува с тях”!

¹⁰ Като правило ариите пресъздават чувствата на героите и се отличават с красиви и изразителни мелодии (изт. Wikipedia)

Значи, все пак, можело да се преобразии в другата страна на Полярността... и да затанцуваш ведно със случващото се сега?!

В този период на емоционален ролеркостер полагах значителни усилия, за да си напомням постоянно, че *нищо не е истина...* И че *всичко е истина...* Че *Истината има много лица*, но нито едно от тях *не е Истината*. И че във всеки един момент от мен зависи в кое лице ще се огледам и кое лице ще избера да въплья.

Затова и – *казвах си*, – не бива да се упреквам за това, че в момента осъждам. Нито пък е нужно да “*трябва да да престана*” да осъждам. Не бива да се съдя и задето вибрацията ми в този момент е деструктивна. Както и не е нужно насилиствено да я променям, когато тя е “*такава, каквато е*”. А още повече и *когато се чувствам неспособна да я променя*.

Нужно е просто да приемам Това, Което Е – такова, каквото е. И веднъж завинаги да разбера, че не можеш да промениши нещо, ако в същото време го отричаши!

“Забавен” прогрес

Прогрес със скоростта на Светлината, минаваща като през охлюв на Земята...

Това беше другият куриоз – скоростта, с която прогресираше болестта, или по-точно “излекуването”. Тя беше същата като скоростта на зареждане на съвременен “Прозорец” на Майкрософт и програмите към нея, и то на компютър от 90-те!

Почти всеки ден пред очите ми се явяваше един тъмносив на цвят “*progress bar*”, който отчиташе каква част от програмата е вече инсталирана и изпълнена. Дълго време придвижването по този “*progress bar*” в посока “*Finished*” почти не отлепваше от началните 2-3%. Изглеждаше все едно програмата е замръзнала на екрана, а компютърът съвсем е забил.

Това силно ме озадачаваше и допълнително ме фрустрираше, тъй като през последните години, в редките случаи, когато боледувах, обикновено се възстановях за най-много три дни. Но сега, в този случай, тези три дни отдавна вече бяха минали...

Освен това, беше интересен и *начинът* на прогресиране на болестта/излекуването. Преживях го като “*една напред, две назад*”. Тъкмо почувстваш подобрение, и отнякъде те удря нов симптом, който отново те връща в първи клас. После пък – точно когато си започнал да губиш всяка надежда, че “*и това ще mine*”, – и изведнъж някой от симптомите, които си си отглеждал досега, изчезва яко дим.

Затова “напредването” и в болестта, и в оздравяването се усещаше повече като “назадване”. *Напред* всъщност беше *назад*. А *назад* беше *напред*...

Казвам ви, всичко беше обърнато с главата надолу и с краката нагоре!

За “излекуването” в кавички

Затова и не мога съвсем да отсека и да посоча: “*това беше болестта*” ~ “*ето така се развива*” ~ “*преломната точка е тогава и тогава*” ~ “*и ето как започва оздравителният процес*”...

Откровено казано, нямаше разлика между двете ~ болестта и оздравяването. Боледуването беше като оздравяване, а оздравяването – като боледуване.

Затова и не можеш да различиш с точност момента, в който си излязъл от “програмата”, както и кога точно си влязъл в нея. Границата се размива и става почти невидима, неразличима, поради което и лесно се пропуска. Също както се размива усещането за време по време на боледуването. И също колкото невидим е прогресът през по-голямата част от процеса.

Сякаш съзнанието ти се стопява и претопява, а ти самият преставаш да разграничаваш отделните събитията, и не можеш – колкото и да искаш, – да видиш връзките и логиката между тях.

Постепенно обаче започваш (*в началото, без да осъзнаваш*) да виждаш Цялото ~ нивото, на което всички тези събития са свързани помежду си. Само че не можеш да ги *разбереш*. Защото Умът, с който сме свикнали да боравим в материалната реалност, обикновено разделя, раздробява и разпарчетосва нещата, за да може “*да си ги обясни*”.

Докато в този случай посоката е точно обратната — за да разбереш, трябва *да се слееш*. А за да се слееш, трябва да изгубиш границите си, ведно с представата си за тези граници. Да им позволиш да се разтворят в невидимата смазка, която държи и теб, и всичко останало.

Да се загубиш!

Да изчезнеш...

Да те няма!

“Няма логика!”

“Няма никаква логика!” Така самата аз го определях. Така споделяха близки и познати, преминали през Вируса.

Да, няма логика!

Няма логика, защото този вирус не е като останалите.

Или може би е точно като останалите, но е просто “една удивително добра комбинация”, създадена от ключовите съставки на всички останали?

И “няма логика”, защото този вирус преди всичко (те) играе на емоционално ниво – играе си с емоциите ти и най-вече с психиката ти.

И в същото време... Има логика!

Само че това е логика от съвсем различно естество.

И по-точно казано, във Вируса няма логика, каквато сме свикнали да търсим, но в него има ред и разум, и интелект.

Логиката е индивидуална ~ спрямо нужното за всеки индивид. И е уникална ~ спрямо уникалността, която иска да се изрази през съответния човек.

Всичко това “индивидуално” и “уникално”, в крайна сметка, се събира в общата супа (от души) и кой каквото си е надробил, му е отредено да си сърба, за да може... Общата Душа да се прероди.

P.S. Последният параграф се появи от само себе си, а и защото римата ме водеше така, но няма да се учудя, ако се окаже, че е точно в целта!

ГЛАВА 6

НАЙ-НИСКАТА ТОЧКА

“Ритъмът може да бъде неутрализиран чрез прилагането на Изкуството на Поляризацията.”

“Надмогваме нисшите закони чрез прилагането на повисши от тях – това е единственият начин. Но не можем да се освободим от Закона или да се издигнем изцяло над него. Нищо освен ЦЯЛОТО не може да се отърве от Закона – и това е така, защото ЦЯЛОТО е самият ЗАКОН, от който възникват всички Закони.”

Кибалион

Понеделник, 23 ноември 2020

Въпреки неразличимостта на събитията и сливането на отделните моменти в едно — и независимо от безпорядъка, нахлул в живота ми, от ред от ново естество, — все пак историята на моето преживяване си имаше своята кулминационна точка... Своя преломен момент.

Дали оттук настине ще се последва подобрене, или точно обратното? — В онази точка от времето и пространството все още не можех да разбера.

В ретроспекция обаче се оказва, че кулминацията, връхната точка на моето преживяване, е била всъщност най-ниската точка, до която успях да достигна — и емоционално, и енергийно, и като вибрация.

С други думи, преломът беше в ниското...

Изглежда, дотогава вътрешно — и до известна степен несъзнателно, се бях борила със зъби и нокти, за да не стигам до този именно момент и до точно това изживяване на реалността.

Истината обаче е, че ако се опитваш да се задържиш в единия край на полярността, махалото винаги намира начин да те замете към другия. Така действа Законът. От него не можеш избяга. Би могъл да управляваш въздействието му, но не и да избягаш от Закона.

Освен това, няма как да има “горе”, без да има “долу”. С други думи, преди да започнеш да се “изкачваш”, най-напред е нужно да “слезеш”. Защото изкачването винаги започва от ниското. А “ниското”, в случая, беше дъното, до което достигнах.

Парадоксът е, че именно в “дъното”, от което често бягаш, се намира и спасението... Все пак, за да не потънеш в бурното море, трябва да престанеш да се “бориш” и вместо това, да направиш точно обратното – да се отпуснеш и да се оставиш на Голямото да се погрижи за малкото... на Вселената да се погрижи за теб.

Пропадането

Всичко този ден започна с разговор с издателя ни...

Звънях му, за да проверя как се движи книгата на баща ми – бях я изпратила няколко седмици преди това, но все още не бях получила обратно първата коректура. Най-накрая успяхме да се свържем по телефона.

Никога не сме се срещали на живо, дори нямам идея как изглежда, но и този път ми звучеше както обикновено – усмихнат, лъчезарен, позитивен и изльчващ лекота.

Ако не ми го беше споделил, вероятно никога нямаше да предположа, че е възможно да преминава понастоящем през това – не и по гласа му, който, както винаги, изльчваше лекота:

– Не мога да ти обещая кога ще е готова книгата на баща ти... Времето, последно време, е относителна величина... Тук всички сме болни...

От Вируса!

От моя страна, отговорът беше: *Моментна тишина...*

А после – и статистиката: той, съпругата му, баща му и художничката, и няколко човека от екипа в печатницата – всички те бяха болни. *С позитивен тест, при това!*

...При всеки този вирус протичал по абсолютно различен начин – не можеш нищо да предвидиш... Минали са през какви ли не симптоми – всеки ден те изненадва нов... Току се оправиш, и пак си болен...

Някои от хората били с пневмония – на по два антибиотика са в момента... Липсата на обоняние и вкус при баща му се появила едва в края на втората седмица... После, след като уж вече бил излекуван, и ето, че онзи ден пак вдигнал температура...

Това нещо наистина няма край!

И този път, също като при разговора ми с Е., наострих уши и настръхнах като хрътка насред гонка. А докато той говореше, аз си правех ментална проверка какви са “единаквостите” и “различностите” с начина, по който болестта протичаше при мен; за какво трябва да внимавам и какво да наблюдавам сега и в следващите дни...

“Но липсата на вкус и обоняние при мен се появиха още в самото начало!” (...или поне в “началото”, което аз бях определила като “начало”)

“Какво означава това – сега при мен началото ли е, или е краят? Ще продължава ли това? Колко още ще продължи?”

“При мен няма температура... Като изключим онези 2 или 3 пъти, в които с ужас видях на термометъра да се изписват цифричките 37,5. Затова пък бързо я свалих, и то само със силата на мисълта!” (...е, и благодарение на това, че не преставах да си я меря и да пия вода, докато не се уверях, че цифричките са се стопили надолу)

“Може пък термометърът ни да не работи като хората? Да му се не види, така и не можах да свикна с тези нови технологии! Друго си беше с живачните!” (...

ако не бях счупила вече три от тях, можеше и да ни беше останал един!)

“Но нали 37,5 не било “температура”?! Така вече няколко човека ме успокояваха... Това значи ли, че сега трябва да очаквам и аз да вдигна температура? Ами какво, ако вдигна?”

...

“Боже, та той и жена му имат дву-месечно бебе! Как ли го гледат сега? Кой го гледа?... Не са имали никакво време да му се порадват, и ги връхлита това чуждо тяло – без предупреждение и без вина!”

“Ами баща му? Той е толкова мил човек, поне по телефона така ми звучи... Как ли го кара той? Стигат ли му силите, за да се справи?”

...

“Знам само, че не бива да вдигам температура, защото тогава цялата ми отбранителна система съвсем ще капитулира! Отгоре – надолу. Като домино!”

**И накрая, заключението ми от менталната борба:
Това нещо, с този Вирус, хич не е шега работа!**

След разговора ми с издателя в мен отново прокънтяха думите на В.: *“Този вирус си подбира. Не е случайно при кого отива.”...*

Но какво можех аз да променя сега? Нищо! Вече съм в кюпа. Независимо дали в началото, в края или по средата!

Боже, колко от хората около мен беше “подбран” този Вирус...? И колко ли още щеше да “подбере”?

Усещах как примката около мен все повече и повече започваше да се затяга... И се запитах:

Вибрация или не, човек има ли избор въобще?

Затягането

След този разговор проведох още един. Той беше твърде личен и емоционален, а човекът от другата страна сякаш отразяваше целия ми емоционален товар. По неговия си начин. През неговите лични преживявания. През собствената си уникална призма и очи.

Поех и неговия багаж. Не успях да запазя неутралност. И неусетно, но в същото време – и съвсем съзнателно, започнах да се приближавам обратно към *Страха*...

Ако по-рано съм си мислела, че “пропадам”, трябвало е просто да дочакам този момент, за да разбера *какво наистина означава да пропадаш*, при това със скоростта на светлината, и то в най-дълбокото на тъмнината.

Остатъкът от деня прекарах между четирите плътни – макар и прозрачни, стени на *Страха*...

Бяха като направени от плексиглас.

Макар и неясно, все пак донякъде успяваш даоловиш какво има отвъд тях, само че не можеш да го стигнеш.

Не можеш да го видиш ясно, но много добре знаеш какво има там – свобода, простор и въздух, свободно движещи се, само че в друга плоскост от реалността. На една ръка разстояние при това! Толкова близо и същевременно – толкова далеч...

Пресягах се, за да ги стигна, но не успях. Опитвах се да ги извикам при мен, но не се получаваше. Търсех да намеря изход от куба, в който се бях заклещила, ала не можех. Въртях се в собствения ми Страх – комплекс от мисли, чувства и емоции.

Накъдето и да се завъртах, все се удрях в стена. И колкото повече бутах — за да ги избутам и така да си създам пространство, в което да мога да вдишам свободно, — те толкова повече бутаха обратно към мен.

Действие ~ Противодействие

*⇒ Третият Закон на Нютон ⇒ Петият Херметичен
Принцип на Ритъма*

Оказа се, че въобще не съм се отдалечавала от Страха... Само малко съм си го била “захаросала”.

Върна се при мен изведенъж.
Извевиделица.
Като цунами.

Страхът за родителите ми. Страхът за Пламен. За брат ми. За най-близките ми хора в Света.

Погълна ме.
Задуши ме.
И ме потопи.

За себе си най-малко се страхувах.

Но *от себе си*... страхът по този вектор беше като бич!

Страхът “за другите” обаче отново се свеждаше до мен самата. Но този път бе страх **ОТ мен самата**. И от страданието, което нямаше да мога да понеса, ако се случеше да ми се случи – “в случай че...”... нещо там се промени...

*ВСИЧКО започва и свършва с ТЕБ!
Няма нищо извън теб! И няма такова нещо
като “заради другите”.*

Мисли, емоции и чувства.

Вървания, възприятия. Ефект.

Огледало. Пречупване на светлината.

Отражение във отразена светлина.

Болка. Радост. Раждане и Смърт.

Промяната е винаги една.

Пътят ~ вечен и безкраен.

Всичко се свежда до това.

ГЛАВА 7

КАПИТУЛАЦИЯТА

"В Ума на Бащата-Майка смъртните деца са у дома си."

"В Света не съществува индивид, който да е без Баща и без Майка."

Кибалион

**Не можах да издържа. Предадох се. Капитулирах.
Постепенно. Бавно... Изведнъж!**

И единственото, което ми остана и можех да направя, е да се моля да изляза от зловонието на този кръг... от мисли, от емоции и от представи... за бъдеще, което можеше и да (не) се осъществи.

Бях престанала да чувствам. Не виждах нищо. Не чувствах себе си дори! Отдалечавах се от Същността си. *И същевременно... Същността ми бе това, нали?*

Беше среща отново с Тъмнината. Но... Тъмнина ли бе това, вземи я опиши! Със думи, но без думи! А с сълзи... Потекли бурно някъде изпод Земята. От океан от Страх. Безпаметен и сив.

Молех се. Докато плачех под водата в душа. Опитвах се да се изчистя с водата от сълзи. Добавих морска сол, с надеждата да се разтворя. Да забравя. Да се превърна в солта на океана от Души.

Имах нужда да си поговоря. С приятел. С близък. С някого. *С кого?*

С Анита? С Пламен? Рали? Мило?

Кой можеше сега мен да утеши?

“Господи, имам нужда от някого – някой, с когото да си поговоря, пред когото да се споделя...”

Имам нужда да се освободя! Не мога! Не издържам повече! Не мога в себе си това да го въртЯ!

С кого обаче? Кой точно ми откликава?

Не мога ясно да го различа...

• • • • •

И точно там, тогава... отвъд шума от родови съди... застанала с поглед към Света, видях и чух, и разпознах Човека...

...Душата, единствена, която можеше сега мен самата да спаси...

И чух гласа ми – някъде оттатък, отвъд вратата на реалността, – да казва ясно, с топли думи... в тишината на деня...

• • • • •

Имам нужда да се срецна със Себе си.

Имам нужда да се срецна със Себе си...

Имам нужда... да се срецна...

със Себе си...

• • • • •

*И в този миг от Небесата
Любов, кристално чиста, ме обля...
Любов, каквато никога не бях изпитвала ~
към мен самата, към Аза в мен
и към Същността...*

ГЛАВА 8

ИЗГРЕВЪТ

Изгубената връзка с Реалността

“Безкрайният ум на ЦЯЛОТО е утробата на Световете.”

“Въпреки че Всичко е в ЦЯЛОТО, също толкова вярно е, че ЦЯЛОТО е във Всичко. Който наистина разбира тази истина, е постигнал велико познание.”

Кибалион

Вторник, 24 ноември 2020

Досега се бях лекувала основно с Терафлу... Още след първото прахче “страничните болки” в тялото изчезнаха почти моментално.

Пиех и витамиини – почти цялата азбука, всеки ден. Но като че ли най-много се осланях на хомеопатичното ми лекарство. В началото го взимах по система, която сама си бях определила, а после – когато тялото ми подскажеше.

Посягах и към етеричните масла. С някой от тях се мажех (*къде ли не*), а други приемах и вътрешно.

Все още обаче не се бях обаждала на хомеопата. Знаех, че отдавна е трябало да го направя. Да не говорим, че още през пролетта трябваше да отида на проследяване за друго нещо, но лоќдаунът тогава не ми позволи. И ето, че сега част от мен се чувстваше гузно поради тези два факта и ме караше още повече да се омотавам в мислите ми.

Сигурно вече няма смисъл да се обаждам, мислех си аз. Но в същото време знаех, че не е добре да продължавам да експериментирам насиляпо. Още повече и с тази несигурност в оздравяването, пораждана от постоянното клатушкане между двете крайности: “*болна съм ~ здрава съм*”; “*не съм болна ~ не съм здрава*”... Какво ли съм – и аз не знам!

Затова престанах да мисля и взех, че се обадих...

Оказа се, че и те го били изкарали – и тя, и докторката, и целият екип. При това със сходни симптоми като моите. Психологът звучеше доста добре по телефона – направо радостно! Казах си, “*сигурно и аз ще зазвуча така, след като се приключи с всичко това*”.

...Най-сетне глътка въздух над водата и светлина от другата страна!

Ако съм се била обадила по-рано, са можели да ми кажат какво точно да взема... Имали цял установлен протокол за справяне с *Вируса*... Но сега... сега е малко трудно да се каже, тъй като съм в доста напреднал стадий (*на болестта ли, на оздравяването ли – така и не разбрах; нали не мож ги различи*)... Затова ще е добре да си направим консултация – онлайн (вече работят и така),

за да определят с точност коректното за мен лекарство към момента...

Насрочихме консултацията за следващия ден.

От този ден настине светлината бе започнала трайно да измества тъмнината вътре в мен...

Сряда, 25 ноември 2020

Консултацията с психоложката (асистентката на хомеопатичния ми доктор) беше поводът да се захвана да възстановям хронологията на събитията, с всичките му там детайли покрай тях – от началото, до този момент. Знаех, че ще ме питат за всичко това. И се заех.

Само че...

Започнах. И след това спрях.

Умът ми нещо даваше накъсо. Не успяваше да достъпи онзи фолдър в паметта ми, където се предполагаше, че се съхраняват всички данни за събитията от последните 3 седмици, картотекирани по дата, час и място. Това беше именно моментът, в който осъзнах, че нищо – ама ниищичко, не си спомням!

Съсредоточих се и направих втори опит да погледна във времевата линия, като този път включих и “логическата програма”, която трябваше да ми помогне да определя “кога точно” и “какво точно” бях изпитала. Но и тази програма беше престанала да работи. Нещо повече, сякаш до този момент тя никога не беше съществувала, камо ли пък да е работила по предназначение!

Всичко беше като изтрито с магическа гума!

Хм... или може би тези данни така и никога не се бяха записали, *in the first place*...?

Пълна мистерия!

Добре поне, че вече не беше “*porca miseria*” 😊

Помнех отделни събития, но те сякаш прескачаха като електрони пред очите ми, и аз така и не успях да хвана моментната им позиция и да ги закова на времевата лента. Освен това, единствената случка, която си спомнях кристално ясно, беше тази със сладоледа. Само че не можех да я навържа контекстуално с всички други събития, покрай които тя се беше случила.

С други думи, помнех “какво”, но не помнех “кога” – и то, забележете, спрямо другите събития от реалността!

Изглежда, имах проблем с релативността на реалността... Не е ли интересно това?

Благодарение на това, че пратките от онзи ден бяха документирани, успях да възстановя датата, на която успешно си бях “замразила” вкуса и обонянието. Но все още – нищо отпреди и нищо след това, като изключим главоболието от последните два дни, както и болката в зъба под една коронка¹¹, която започна да се обажда, след като главоболието бе започнало да отминава.

И така, с помощта на Вайбър, списъка с обаждания в телефона ми и някой и друг разговор-проверка с този и онзи, успях да възстановя хронологията на събитията. В

¹¹ Тази синхроничност (в думите) и за миг не ми убягна.

една страничка на Word. Записвах си ги, а след това ги препрочитах, все едно някой друг – а не аз, ги беше преживял...

Четвъртък, 26 ноември 2020

Консултацията с психоложката ми подейства доста ободряващо... Още повече и след като я чух да казва:

– Тоест, вече може да кажем, че оздравяваш. Така ли?

Вътрешно проверих какъв е отговорът ми в този момент, и отвърнах:

– Да, може да се каже, че вече оздравявам!

В крайна сметка, вече беше крайно време да съм започнала да оздравявам. Бяха минали почти три седмици от “началото”, което – въпреки че се размиваше в очертанията на времето, – ми подсказваше, че вече му се вижда краят.

Петък, 27 ноември 2020

Петък, 27-ноември, щеше да бъде първият ден от последните няколко седмици насам, в който щях да изляза от вкъщи – и 21-ят, откакто за последно бях слизала до центъра. Okаза се, че едно от хомеопатичните лекарства, които ми предписаха, липсва в моята аптечка, та се налагаше да отида до кабинета, за да си го взема...

Въпреки боледуването, последните седмици не бях спряла да провеждам индивидуалните сесии с клиенти. За мой късмет, точно в най-тежката от тях (*тази с емоционалния ролеркостер*, започнал непосредствено след

епизода “Frozen”, със сладоледеното изживяване) нямах никакви ангажименти. Това, от една страна, ми осигури пространство за спокойно “боледуване-лекуване”. А от друга – и време, в което да общувам предимно и само със себе си...

Благодарение на това оттегляне от светския живот, но вече и по този начин – през физическия дискомфорт, несигурността и боледуването, – имах възможност да наблюдавам два “стари” феномена, изпълнявани на “нов глас”, на които ще се спра по-долу.

Единият беше свързан с връзката между Аз & Аз, а другият – с *Другите*.

• • • • •

Творческият Поток в Аз & Аз

★ Мислене без действие / Действие без действие ★

“Притежаването на Знание, ако не е придружено от проява и изразяване в Действие, е като трупането на скъпоценни метали – безсмислено и глупаво нещо. Знанието, подобно на Богатството, е предназначено за Използване. Законът на използването е Универсален и този, който го нарушава, страда заради противопоставянето си на природните сили.”

Кибалион

В мъглите след началото – някъде там, на сред настъпването на болестта и отстъплението на жизнените ми сили, – съвсем ненадейно усетих много силен порив да творя. Трябва да отбележа, че съм свикнала на подобни повиквания от “Другата страна”, но този път

беше по-различно, дори, бих казала – озадачаващо. Различаваше се както по силата на напора, така и по неочаквания начин и момента на неговото включване.

Творческият поток отново идваше при мен и ме подканяше да творя с нови материали и най-вече с ръце...

Имах там едни стари дънки и две кутии с шарени понпони, които ме викаха да бъдат пресътворени в... “нещо”. Нещо като възглавничка или като холдер за вещи? Или... просто “нещо” – каквото и да било!

Тези материали на няколко пъти вече ми се появяваха в менталното пространство (това между ушите) и настойчиво напомняха за себе си, но аз така и не посягах към тях. Вместо това, само ментално ги изваждах от физическото им пространство и проигравах различни възможни варианти на крайния резултат – отново в главата ми.

Докато правех последното, все се случваше “нещо в тази идея да не ми допада съвсем” или да виждам крайния резултат като “материал, отишъл на вятъра”. Най-многобройни обаче бяха всевъзможните въпроси, от най-разнообразно естество – с отговор, без отговор... каквото ти душа иска!

😔 Ще мога ли да го докарам това без шивачна машина?
(Най-вероятно, не.) Тогава няма смисъл и да го подхващам!

😔 Имам ли губерка? (Нямам.) Следователно няма как да се получи!

😔 Това как точно се прави? (Не знам.) Тогава по-добре да не се занимавам с това.

Накратко, виждах само възможните “невъзможности” и “проблемите” в творенето, при все че много добре знаех, че творчеството не се мисли! *To се създава!*

Лутането ми в менталното пространство, и то без никакъв подстъп към физическата реалност, само допълнително ме изтощаваше. Влизах още повече в режим *“Осъждане на всичко, дето мърда”*, а това ме караше да се чувствам още по-болна, отколкото бях в действителност.

Нещо повече, толкова се бях заинтила за *“точно тези материали”*, с които да творя, че съвсем бях забравила за всички други, които ми бяха под ръка. В резултат от това удоволствието от акта на творене (*който акт така и не започваше да се “актува”*) дълго време нямаше възможност да се прояви. Даже напротив, трансформира се във вътрешна тежест и явно неудовлетворение. А аз настойчиво избирах да *не се синхронизирам* с Потока и вместо това, продължавах да вървя срещу него.

След като обаче пуснах идеята *“какво точно”* и *“с кои точно”* материали да творя, всичко започна да тече. Както си му е редът! Самият Поток започна да твори... И това продължи още много, много дни...

За пореден път разбирах колко затормозяващо е *“творенето само в главата”* и колко облагородяващо е то, когато се реализира и *“навън”* – в реалността.

Херметизмът казва, че едно знание не е нищо, освен ако не го приложиш на практика – ако не го споделиш, ако не действаш съобразно него. Алхимията отива и още по-далеч, като твърди, че Злото не е нищо друго, освен знание, което не се използва по предназначение.

С други думи, когато знаеш какво трябва да направиш – направи го. Не го оставяй да блатясва или да хваща ръжда, защото това само ще отъмниши твоята собствена Душа. Иначе казано, щом са ти дадени ръце – използвай ги. След като имаш сърце – слушай го. Живееш ли в тяло – действай с него! Не с главата.¹²

Този фундаментален урок се разгърна пред мен в още много измерения. Впрочем беше започнал да се появява още през лятото, но тъй като това е тема за друг разговор, засега ще спра дотук.

P.S.

Всяка една трансформационна криза, през която съм преминавала досега, е завършвала с творчество от Същността – без мисъл, без излишни проекции или очаквания, просто творене и създаване на красота.

В продължение на горното, веднага щом усетих напора на Потока – който, подчертавам, този път беше особено силен и отчетливо ясен, – знаех, че този *Вирус* е много повече от това, което си мислим, че е...

И не на последно място, *Разрушението* е просто обратната страна на *Сътворението*. Те двете са полярностите на едно и също нещо. Едната и другата страна на медала.

¹² Още по темите за Сътворението, Потока и Лекотата можете да прочетете в книгата ми “Пътят на Сърцето”, изд. Фабер, 2019 г.

• • • • •

В огледалото на (Аз &) Другите

Осъзнаване от Същността

Творенето с ръце задълго се превърна за мен в основно занимание и в единствената ми реалност. С него, както винаги, преминавах в друго измерение, в друго ниво на съзнанието...

Нашата реалност, материалната реалност, която обитаваме и си създаваме, е обусловена от двете измерения: *Време* и *Пространство*. И съществува благодарение на петте ни сетива.

Парадоксално, но в такива моменти обикновено изпадам в състояние на *безвремие* – т.е. преставам да се движа по вектора *Време*, а заедно с това и усещането ми за *Пространство* напълно се стопява. И въпреки това, точно това са моментите, в които успявам да изпитам напълно и изцяло какво е да живееш в материията, в действителността.

С други думи, нашата реалност е *действена* реалност. А парадоксът е в това, че можеш *действително* да я изпиташ само когато *престанеш* да я изпитваш – тоест, когато изключиш петте си сетива.

Интерено, но едва сега си давах ясна сметка за това...

И така, загубила всякаква представа за време и напълно слята с пространството, се бях отдала цяла на творческия поток – без да мисля за резултата или да споря със случващото се, а като просто следвах *движението* така, както то ми се разкриваше в момента.

Докато творях, наблюдавах как материята се трансформира изпод пръстите ми, а реалността около мен се облагородява и става все по-блага и красива... И това определено вече ме лекуваше.

Освен това, работата с ръце ми помагаше да "изляза" от главата и да дам на Ума ми по-съществени въпроси за решаване. Какви – не знам, защото той просто изчезваше в тези периоди. Скриваше се някъде и си правеше неговите си неща. Но когато след това се завърнеше от странстване и отново усещах присъствието му, го чувствах отпочинал и свеж.

И ето, че, на сред целия този творчески подем, тук-таме в календара ми започнаха да се появяват и уговорените отпреди това сесии с клиенти...

Ако кажа, че в този период генерално се чувствах добре и в същото време – слаба, това ще бъде най-коректното описание на състоянието ми. Но понеже все пак на едно ниво се чувствах "добре", предпочитах да не спирам с провеждането на сесии, макар и да не знаех как това щеше да ми се отрази.

Оставаше ми само да проверя.

Още след първата проведена сесия установих, че въпреки подема в посока "оздравяване", дори и една едно-часова сесия способстваше енергията ми да пропадне, а аз отново да се върна назад.

Една напред, две назад...

После (което наблюдавах и при провеждането на лични разговори с приятели), усещах гърлото ми изтощено, а гласът ми падаше. Междувременно тялото

ми цяло се загряваше и все едно започваше да пуши. А след разговора можех единствено да лежа и да гледам в тавана.

Много интересно, казах си аз... Какво ли ми показва това? На какво е възможно да ме учи?

!1!

• • • • •

Най-напред, че трябва да внимавам какво, кога и как изговарям. И да бъда в синхрон с ритъма на слушващото се в момента, за да не стигам дотам, че да “полагам усилия”, а вместо това – да се плъзгам с лекота по вълните на събитията.

Как мога да постигам това?

Като действам и се движа мноооого, мноооооого бавно!

Това не беше нещо ново за мен, но начинът, по който този път ми беше показано, беше недвусмислен, много ясен и категоричен.

!2!

• • • • •

Второто ми прозрение беше свързано с действителния капацитет енергия, с който разполагам, и ми показа какво на практика означава да бъда “intentional”.

Отдавна знаех, че като Ментален прожектор (съгл. Хюман Дизайн) нямам никаква енергия в тялото, поради което и трябва да действам, да се движа и да взимам

решенията си супер, супер бавно... Само че едно е да знаеш нещо на ментално ниво – съвсем различно е *мялото ти* да го познае.

Ще ми бъде трудно да опиша с думи преживянето, но в крайна сметка едно ми стана ясно – енергията, с която разполагам, действително клони към *Нулата*. Е, може и да кръжи около нея и от време на време да я заобикаля, но винаги се връща обратно там – в *Нулата*.

Точно това осъзнаване много силно ме проби по време на главоболието. За щастие, не съм от хората, които често получават такива, даже обратното – на пръстите (най-много) на двете ми ръце се броят главоболията, които съм имала през живота си. Затова и сега, на сред цялото това “боледуване-лекуване”, имах възможност да обърна сериозно внимание и на този феномен. Едно, че самото главоболие беше доста сериозно и второ, че се появи във фазата, за която бях решила, че е “крайт”. Последното леко ме напрегна, но повече ме накара да бъда нащрек и да подхвани нещата *от главата – за ръцете и краката*.

През тези (може би бяха) два дни се стараех да свеждам мислите ми до абсолютния минимум, като допусках само тези, които бяха по същество и по предназначение. Причината за това беше, че съвършено ясно усещах формата и вибрацията на всяка една мисъл, а повечето бяха с назъбени краища и стърженето им в главата ми направо ме убиваше.

Освен това не просто забавих темпото, с което извършвах всякакви движения, но и ги изпълнявах така, сякаш бяха свещенодействия. Причината и за това беше много проста. Ако ненужно завъртах главата си нанякъде, отвътре ме пробиваше остра и същевременно

тъпа болка. Все едно някой беше поставил метални топчета в главата ми, които свободно лъкатушеха насам-натам и само чакаха контейнерът, който ги държи, да се завърти, за да се затъркалят към отсрещната страна.

В резултат от всичко това започнах много внимателно да насочвам съзнанието си и да го спускам в онази част от тялото ми, която трябваше да изпълни съответното движение. Така цялото ми внимание се изпълзваше на болката и *отиваше да изпълнява едното нещо, което правех в момента*. Като например... миенето на чинии. Никога през живота си не бях мила чинии толкова бавно, толкова осъзнато и така целенасочено! Но стратегията проработваше, а това бе най-важното.

*Ей на това му се вика “присъствие в настоящето”,
мислех си аз! Не просто да бъдеш, ами ДА БЪДЕШ! Да осъзнаваш всяко действие и да го извършваш като свещенодействие. Съзнание и действие да са едно!*

¡3!

• • • • •

И трето, и може би най-важното, що касае взаимодействията и работата ми с другите... Че това, което нося и мога да давам на хората – при това само с присъствието си, – е едновременно и много, и мощно. Но най-вече, че не е нужно да се “напъвам”, за да го правя, защото аз, така или иначе, вече го правя.

Това осъзнаване повлия особено силно на личната ми себеоценка. Досега само бях “предполагала”, че това е така. Но сега вече отчитах важността не само процеса на взаимодействие, както и въздействието, което обикновено се постигаше на изхода от този процес – но

също така и това, което стои на входа. Виждах себе си и собствения ми принос в този процес.

Нещо повече, виждах *Извора*, от който черпех, за да давам – *Изворът*, от който впрочем черпим всички. Разбирах ясно, че “*аз съм много повече от това, което си мисля, че съм*”. И че има нещо далеч по-голямо от всеки един от нас. Нещо – което може и да е невидимо за нас, но това не го прави по-малко действащо, въздействащо или реално.

За пореден път, но по много по-осезаем начин, се докоснах до това *Голямото*.

И по-точно – *To* ми се яви...

Когато разбереш, че не притежаваш нищо – пускаш всичко и се предаваш... И се оставяш на Това, Което Е да (те) бъде. И тъй като То винаги Е, е достатъчно просто да му позволиш да се прояви, като се освободиш от всичко онова, което ти НЕ си.

ГЛАВА 9

ЛЮБОВ И БЛАГОДАРНОСТ

Обратно в Реалността

“Не забравяйте Божествения парадокс, че макар и Светът да НЕ СЪЩЕСТВУВА, все пак ТОЙ СЪЩЕСТВУВА. Винаги помнете Двата полюса на Истината – Абсолютното и Относителното. Не забравяйте за Полуистините.”

Кибалион

И така...

Обратно на петък, 27 ноември – денят, в който щях да озnamенувам първото ми завръщане в “светското обкръжение”, откак се бе започнало туй, що беше без начало и без край...

Това щеше да бъде първото ми излизане от вкъщи от близо месец насам. Като добавим и факта, че само дни допреди това един обикновен разговор по телефона ми въздействаше “назадващо”, леко се притеснявах дали с това излизане нямаше да вляза обратно в “програмата”.

Някак си обаче успях да избера пътеката на вратата. А за да си го направя и привлекателно, включих в плана и “Слънчогледите”¹³, откъдето щях да си набавя още материали за творене.

Два часа и половина по-късно, след два курса в метрото, два автобуса и три посетени места (вкл. кабинета на хомеопата) – бях обратно у дома, а енергията, тонусът и настроението ми бяха на космическа вибрация в сравнение с момента, в който бях излязла! *Това вече си беше сериозно постижение!*

И докато се радвах на радостта ми от тази приятна изненада и на разпръснатите по пода материали, които се бях заела да подреждам, чух едно гласче вътре в мен да казва:

“Аз вече съм здрава!”

Не беше просто глас, макар че точно така го чух – с думи. Беше *знание*, каквото не може да се опише с думи.

Разбрах го. Разпознах го. Чух го!

Не беше и въпрос на “вярвам го”. Не! Аз *знаех!* Знаех, че вече съм здрава. И че този път няма връщане назад!

Това чувство на усещане и знание отключи вътре в мен някаква врата, от която бликна такава чиста и неподправена радост, че цялото ми тяло започна да подскача, а аз се почувствах така, сякаш за първи път бях будна! Сякаш за първи път виждах тази стая, тези мебели... цветовете, светлината... Всичко!

Радостта, която беше блинкала през отворената врата, сега се разстилаше като вълна и поглъщаше всичко, що е

¹³ Магазин “Слънчогледи” за художнически и творчески материали

в света, а аз гледах, докосвах и се удивлявах на чудото, което наричаме “материя”.

Радвах се на всичко около мен и усещах, че всичко то ми отвръща със същото. Боже, колко красиво ми изглежда всичко сега... Винаги съм обичала тази стая – впрочем целия ни дом, но сякаш за първи път толкова ясно преживявах това чувство на безкрайна обич... *Към материията!*

И в този миг чух ясно мисълта, която се разля отвътре в мен:

**“Боже, колко е хубаво тук...
Аз искам да живея!”**

А после – ведно с последвалата нова мисъл, която в този миг пропадаше през мен, – на глас, и в ехото на стаята, изрекох:

**“Харесва ми живота в материја!
Обичам живота в материја!”**

• • • • •

В този момент разбрах, че току-що, в това “тук и сега” – и за първи път в живота ми, аз приех живота в Материя...

.. ● ..

Не можеш да разбереш колко силно си отричал нещо, докато не го приемеш напълно.

Звучи парадоксално, и малко като *Параграф 22*, но е точно така. Разбираш, че си отричал едва когато приемеш. А понякога, за да приемеш напълно нещо в себе си, Вселената ти дава “последен шанс” да разбереш, че го отричаш, като понечи да ти го отнеме... Или, както беше в моя случай – като лекичко го “замрази”...

Трябаше да мина през целия този “тест”, за да разбера колко силно съм отричала *Материята* и живота в материя, а с това – и себе си. Не че не го знаех и преди. Знаех го, само че онова “*знание*” отпреди сега ми изглежда повече като предположение, като нереалност, като сън. Като мисъл без съдържание.

Сега обаче вече знам. Знам, че съм отричала. И знам, че сега приемам.

Знам също, че в онзи сюрреалистичен момент – на 27-ноември, в 2 часа следобед, направих избор. Съзнателно избрах да бъда тук и сега. В тази реалност!

Зашщото това е реалността за мен сега — тук и сега!

Ако отричаш “*тази*” реалност, отричаш собственото си съществуване, което, макар и да изглежда незначително на фона на Вечността, е гигантски важно не само за *Потока на Вечността*, но и за теб – в точно тази форма на проявление на Творението...

И не на последно място, осъзнах, че връзката с Реалността е всъщност връзката със Същността. А връзката със Същността се постига единствено и само чрез връзката с Реалността... *Реалността, която е тук и сега — там, където си и ти.*

Връзката със Същността

Връзката с Реалността

След преживяването на това мощно осъзнаване почувствах чиста, истинска и неподправена Любов.

Този път – *Любов към Другите.*

Любов към хората въобще. И към душите. И към конкретните човеци, които се появяваха в съзнанието ми... Към психоложката и екипа на хомеопата... Към близки и приятели, които чувствах в сърцето ми... Към ЦЯЛОТО и всички тях. Към Материята и Същността, облечени в обледите на Реалността.

Чувствах — преживявах — бях тази Любов.

Обичах и съседката ми. Обичах и майка ѝ дори!

Обичах всички на планетата Земя...

• • • • •

*И се чудех как можела съм да живея
другояче досега!*

• • • • •

ГЛАВА 10

И НАКРАЯ

Уроците... и отвъд това

“Под и зад Света на Времето, Пространството и Промяната, винаги се открива Субстанциалната реалност – Фундаменталната истина.”

Кибалион

• •

Петък, 11 декември 2020

Срещата ми с “Вируса” беше необикновена... Странна. Странно изненадваща. Изненадващо различна. Озадачаваща. Разкриваща. Зловеща. Драматична. Но в крайна сметка ~ Любяща. Истинска. И... Поетична.

Срещата ми с “Вируса” беше необикновена, защото тя не беше просто среща между мен и “него”. А среща с *Него в мен*... Осъществяваща се някъде на границата между Съня и Реалността. В утробата на ЦЯЛОТО, но и в Света.

Изводите ми от тази среща с “него” и с Него~Нея обобщавам тук, сега...

Ти избираш!

Само когато си центриран, можеш да управляваш хода на събитията.

Когато действаш от една единствена точка – тази в центъра ти, – *Причините и Следствията* в самосъздаващата се реалност ни най-малко не могат да те изненадат. Защото те са такива, каквите ти сам си ги определиши.

Когато обаче действаш извън собствения си център, *Събитията* вземат контрол над теб и поемат управлението. И сякаш “изведнъж” започваш да се блъскаш в тях като стъклено топче.

Геометрията е много проста – ако си центриран, се синхронизираш с Вселената и тя започва да работи заедно с теб и за теб. Ако обаче се движиш по периферията – воден от страхове, проекции, очаквания и всякакви закоравели схващания, – влизаш в своя собствен “омагъосан кръг”.

И се превръщаш в играчка в ръцете на Вселената...

Всичките възможни Събития – проявленията им, изходите им и началата, редом с всичките Причини и Следствия, пораждащи се в *Света на Сенките и на Огледалата*, – отдавна вече са създадени в Ума на ЦЯЛОТО. Това, което правиш ти, е да избираш кое от тях да реализираш във видимия свят, във всяко едно твоє “тук и сега”.

Принципът на Причиняване ~ през метафора ~

Представете си ЦЯЛОТО, или за по-лесно – живота, като една огромна стая с много врати. Всяка врата е едновременно изход и вход – към същата тази стая.

Стаята е пълна с ВСИЧКИ възможни играчки, които можете да си представите – че даже и тези, които не можете. Изобщо, пълна е с всички играчки, които някога са съществували и биха могли да съществуват.

В стаята поначало не живее никой, но докато я наблюдавате, виждате в нея едно дете, което в момента е тук и си играе с играчките. Детето има пълната свобода и достъп до всички играчки. То самό решава с коя точно играчка да си поиграе, за колко време и как точно да си поиграе с нея.

Играчките са “събитията”. Детето си ти. А Жivotът е стаята, пълна с играчки.

От теб зависи към коя играчка (събитие) ще посегнеш и какво ще правиш с нея. Ясно е, че в един и същи момент не би могъл да си играеш с всичките играчки едновременно, затова ти си избираш – една след друга, ред по ред или пък без ред.

Когато избереш една конкретна играчка (събитие), а още повече и когато ѝ отدادеш цялото си внимание, всичките други играчки престават да съществуват за теб. Но това е и така, и не е така. Защото другите играчки продължават да си бъдат там, в огромната стая – просто ти не ги поставяш във фокуса си на внимание. Затова и *на теб ти изглежда*, че тях все едно ги няма – все едно те “не съществуват”.

Ако съзнателно избираш с коя играчка да си поиграеш, тогава *ти си този, който играе с играчките*. Но ако не си съзнателен при избора си – *ти самият се превръщаш в играчка в ръцете на Вселената*.

Ето как съжителстват “Свободната воля” и “Предопределеността” в Окото на ЦЯЛОТО и в Утробата на ЦЯЛОТО. Предопределеността е ВСИЧКОТО, създадено в Ума на ЦЯЛОТО. А Свободната воля е всеки един избор, който ти самият правиш във всеки един момент.

В този смисъл, “има ли Вирус, или няма?” — няма никакво значение, защото двете възможности съществуват наедно. Друг е въпросът дали ще “материализираш” Вируса през себе, и ако да – какъв ще бъде изходът ти от това. С други думи, през коя врата ще преминеш след срещата си с него и какъв ще бъдеш ти самият след това. Това *e*, което зависи от теб.

За Живота и Смъртта ~ За Страха и Любовта

Всички човешки страхове произтичат от изначалния *Страх от Смъртта*. Този страх има много лица: страх от физическа смърт (*да умреш*), страх от изчезване (*да те няма, да не съществуваши*), страх от обезличаване (*да го няма Азът ти*), страх от загуба или раздяла, страх от заличаване на Егото и редица други.

Независимо от “маските” и формите, чрез които този страх ти се е явявал в живота ти досега, в Света на Сенките *Страхът от Смъртта е Кралят на Страховете*. А едновременно с това и бутонът, който задейства в теб *Програма “Оцеляване”*. Така работи “животинското” в нас, така е устроен съвременният човек.

Добрата новина е, че ако някога си се срещал със *Страха от Смъртта*, то значи си се срещнал с всички възможни страхове на земята. Така че... *Дишай спокойно!*

Последните 7 години, наред с всякакви други теми, отработвах именно *Страха от Смъртта*. Отключил се бе у мен вследствие на едно конкретно събитие, което сама си бях избрала да преживея, заедно с *Причините и Следствията* преди и след това.

Винаги съм знаела дълбоко в себе си, че всеки страх е *иллюзия – ирационално* преживяване на реалността, не истина – а *полуистина*. И доста често през последните години достигах до преживяването на тази истина. Само че когато си в *Страха*, за теб няма друга реалност, освен тази, създавана от Страха. А *реалната реалност* се изкривява от опъна, който страхът прилага върху начина, по който възприемаш случващото се в момента на *неговото случване*.

Преодоляването на Страха от Смъртта¹⁴ (през обратното броене)

— 3 —

Интроспекция

Май 2020 г. Малко след началото на пандемията попаднах на едни прости алхимични упражнения за разяване на какво-ли-не — или по-точно за “отвиване”¹⁵ от какво-ли-не, с които реших да експериментирам. Към онзи момент знаех, че вече съм успяла да извадя този страх от тъмното на подсъзнанието ми и да го придвижа нагоре по вектора, към полето на съзнателното. Но въпреки това реших да проверя дали все още е там и ако да, какво още мога да науча от него.

Подхванах упражнението, което най-силно ме привлече в книгата и започнах да пиша.

Както обикновено, много бързо навлязох в онова измерение, в което преставаш да мислиш и започваш да съзнаваш — да чуваш и да виждаш, и ясно да разграничаваш точните за теб послания, които Невидимото ти подава.

Навлизането започна още с първия въпрос...

Каква е настоящата ми дефиниция за “живот”?

Жivotът има “начало” и “край”.

Жivotът е на Земята; т.е. извън Земята “няма” живот (или поне не е същият като на Земята).

¹⁴ Текстовете в тази част в курсив са откъси от автентичните ми записи и рефлексии от упражнението, за което споменавам тук. Редакцията на оригиналния текст е минимална.

¹⁵ Разбирай, *депограмиране* от хомогенизацията и колективните програми.

Да си жив, означава да дишаш, мозъкът и сърцето ти да работят, т.е. тялото ти да е живо; да изпитваш емоции, да мислиш, да разсъждаваш.

Животът е да се родиш, да бъдеш безпомощен като бебе. След това да пораснеш, да минеш през образователната матрица. След това пак да пораснеш и да станеш независим, да минеш през работната матрица... Да си създадеш семейство... Да отарееш. Да умреши.

⇒ Следователно Животът е раждане и смърт (и всичко *in between*).

Защо вярвам на тези дефиниции?

Защото съм приела за даденост, *a priori*, че това е така и не го подлагам на съмнение. Аз просто съм го приела!

Но защо го вярвам?

Защото съм приела, че това е така! Че животът на Земята има “начало” и “край” и е това, което се случва между раждането и смъртта. Че това е част от един безкраен цикъл, в който се редуват много начала и много краища, много раждания и много смърти...

А защо вярвам, че съм приела тези неща, поради което и вярвам, че те са така? Откъде идва това вярване, че съм приела? Какво означава “да съм приела за даденост”? Откъде съм ги “приела”? От кого?

Щом съм ги приела, значи някой ми ги е “дал”...?

Кой ми ги е дал?

Машината ми ги е дала.

Все едно съзнанието ми, когато се е манифестирало на земята, е преминало през някаква форма (като тези за мъфините) и е заело тази форма.

!!! Тоест, “the core beliefs” не са вярвания сами по себе си, а са предзададени форми, в които се оформят останалите ми вярвания! Ето го и проявленето на външното влияние!

Излиза, че не АЗ вярвам, а вярвам, защото “са МЕ повярвали” — т.е. вкарали са ме в тази форма, в която единствените вярвания, до които мога да достигна, са тези!...

— 2 —

Тотално припомняне

Продължавах да пиша и да си рефлектирам и така да навлизам още по-дълбоко в несъзнаваното. И докато задълбавах още повече върху въпроса за Живота и Смъртта – подривана по-рано от Страха от Смъртта, а сега водена от въпросите, които сама си задавах... **видях една врата.**

Вратата беше съвсем обикновена, направена от дърво. Беше тъмно червена на цвят (може би череша?), здрава, пътна и... висеше в пространството.

Вратата в един момент започна да се мултилицира и я видях в безкрайна поредица, все едно я гледах отразена в двойно огледало.

Безкрайна поредица от раждания и смърти!

И в този миг се появи прозрението, последвано от отключващия въпрос след това...

Когато се раждаш и когато умираш, преминаваш през една и съща врата, само че от противоположната ѝ страна! Раждането и смъртта са

ПРЕМИНАВАНЕ.

⇒ Смъртта НЕ е “замиnavане”, НЕ е и “заличаване”, нито пък “излизане”!

А какво, ако смъртта е “влизане”? И какво, ако бях преминала през друга форма, друг шаблон, който например казва, че:

“Смърт е = да си на Земята”,
а “Живот е = да си извън Земята”?

Какво би било тогава? Как би се променила моята личност, моите вярвания, действията ми – ако решава да променя “формата”, в която да оформям вярванията си?

Смъртта и животът са interchangeable! Те са едно и също нещо, просто са различните степени на това едно и също нещо. Същото важи ли и за раждането и смъртта? — Раждането е вход към нещо и изход от нещо друго! Раждането всъщност представлява преминаване през Вратата от едно измерение в друго!

Ако съзнанието ми беше преминало през другия шаблон, бих била много по-игрива и не бих приемала живота толкова на сериозно. Бих престанала да се страхувам от “смъртта” – собствената и на близките ми. Бих приветствала “смъртта” като изход и същевременно като вход към “истинския живот”. Бих се

наслаждавала, докато съм на Земята. Все едно съм на почивка, на ритрийт!

Бих престанала да се жалвам за щяло и нещяло, а вместо това да радвам на всичко, такова, каквото е.

Нещо повече, ако да си на Земята, означава “смърт” – тогава действията, които предприемам, така или иначе **са крайни**, следователно няма от какво да се притеснявам! => Да не ги мисля за “вечни” и да се отнасям към тях, сякаш свършива светът, защото **той така или иначе вече е “свършил”, “свършен”** (съвършен?) – този като тук, на Земята, той е **“краен”!**

Да! На Земята всичко изглежда и Е крайно!

И, Да! На Земята всъщност е “смъртта”, а не “животът”. Защото всичко тук е крайно!

(проверка) Кое ме кара да вярвам, че на Земята всичко е крайно?

Защото виждам всичко в крайни очертания – хоризонта, дърветата, растенията, хората, събитията, действията и т.н. Но това е така, защото не мога да видя Духа в тях! А виждам само опаковката!

— 1 —

Завръщането

Само че това не значи, че “всичко на Земята е крайно”! Означава само, че **Аз виждам, Аз възприемам само КРАЙНОТО, но не и БЕЗКРАЙНОТО!!!** Това обаче не означава, че Безкрайното не съществува!

⇒ **Самите вярвания действат като “очертания” за Безкрайността!** А ние, хората, оперираме на базата на тези вярвания и следователно виждаме “в крайности”, но не и в “безкрайности”.

...

Животът на Земята наистина е пътуване, което преминава през различни станции.

Първо преминаваш през **Вратата “Раждане”**, като излизаш от **Истинския Живот** и влизаш в това, което тук наричаме “живот”. Така все едно “умираш”, защото **влизаш във “форма” и живееш сред “форми”**.

След това се качваш на **Влака на Живота** и самият влак те води през преживяванията ти на Земята. Има определени станции, на които слизаш, от които се качваш. И оставаш там, на тези станции, за определено време – толкова, колкото е необходимо...

...Докато накрая стигнеш до крайната станция, където слизаш от Влака и преминаваш през **Вратата “Смърт”**, за да излезеш от Света на Формите и да влезеш обратно в Безформеното, където е **Истинският Живот**.

— 0 —

Пристигането

Всъщност Истината е от другата страна на Вратата!

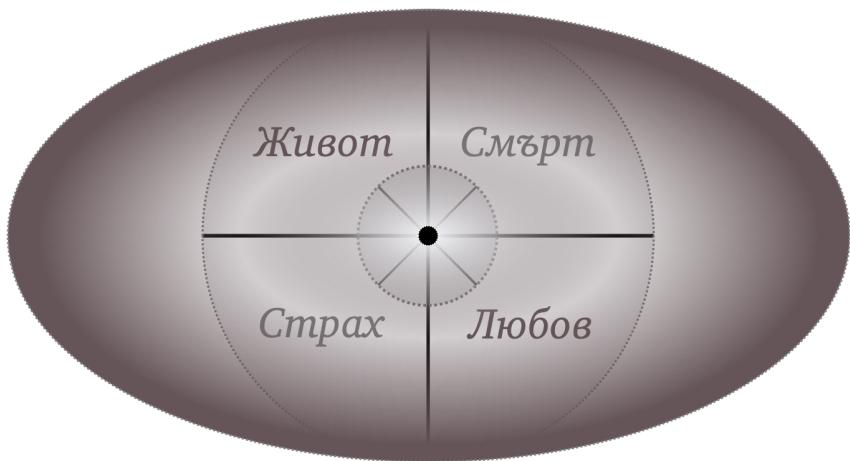
А раждането и смъртта са просто преминаване през тази **Врата** — една и съща **Врата**, просто гледана от противоположната страна.

Щом това е така, тогава няма какво да се страхувам от “смъртта”. Това е просто Преминаване... И просто една **Врата**, от безкрайна поредица от **Врати**...

Изборът (Само)Разрушение или (Себе)Сътворение

“Умът (както и металите и елементите) може да бъде променян от състояние в състояние, от степен в степен, от положение в положение, от полюс в полюс, от вибрация във вибрация. Истинската Херметична трансмутация представлява Ментално изкуство.”

Кибалион

И така отново стигаме до **Избора**. А когато говорим за Избор, говорим и за **Воля**. Въпросът е какво означава *Избор?* И как и от какво място упражняваме творческата си **Воля**?

• • • • •

Упражнение за саморефлексия

Преди да продължите с четенето, ви каня да се вгледате в картинката по-горе и да останете с нея за известно време, като просто присъствате с нея...

А след това може да поразмишлявате върху следните въпроси:

Какво виждате в тази картичка? Какви размисли провокира тя у вас?

Какво в нея ви привлича? И какво ви отблъсква?

Какви усещания или физически реакции предизвиква всяка една от четирите области?

На каква честота обикновено вибрирате (от посочените четири възможни)?

Как, ако решите, бихте могли да преминете на друга честота, при това с най-малко усилие?

Какъв е най-прекият достъп до преживяването на вибрацията “Живот”? А на вибрацията “Любов”?

• • • • •

Преживяването на Вируса, за мен, бе най-великият тест за Живота и Смъртта.

Тестът е много прост. А изборите се определят от Полярностите и се съдържат в степените между тях, по континуумите:

Страх ~ Любов

Смърт ~ Живот

Разрушение ~ Сътворение

Ако се замислите, всеки един избор, който правим във всеки един момент, е заключен в *Хексаграмата*, създадена от тези 3 двойки Противоположности и 6 лъча на проявление. Екзистенциалният фундамент е двойката *Разрушение-Сътворение* и той се съдържа във “всичко останало”, така както “всичко останало” се съдържа в него.

Всяка една противоположност се съдържа в другата. Те двете са “*едно и също нещо*” – просто са различно проявление на това “*едно и също нещо*”.

Ето защо и лечението по време на Вируса се преживява като боледуване, а боледуването – като излекуване. И тъй като Вирусът достига до екзистенциалното ниво – *Страхът от Смъртта и Любовта към Живота* са поставени на кантар, който във всеки един момент претегля истинния ти отговор на въпроса: “*А сега накъде?*”.

С други думи, Вирусът провокира да се замисляш къде си и къде избираш да бъдеш във всяко едно “тук и сега”. Учи те да бъдеш “*intentional*”—да бъдеш съзнателен и преднамерен.

Как обаче да разбереш какъв е *истинският ти избор*, когато съзнанието ти е замъглено, тялото ти дава накъсо, а емоциите, които те заливат, произтичат от *Потока на Страха*?

Ето го и отговорът, заключен в поредния урок:

*Истинският избор е този,
който правиш, когато НЯМАШ избор.*

Поредният парадокс, в центъра на който се пресичат “*Детерминизма*” – *предопределеността*, и “*Свободната воля*” – *изборът*.

Няма да обяснявам какво означава това, защото обяснението може само да размие същественото. Ще кажа само това:

Когато те е страх, нека да те бъде страх. Не бягай от страха, бъди го! Защото това *Е реалността ти в момента.*

Когато изпитваш тъга – тъгувай.

Когато чувстваш радост – радвай се.

Бъди това, което Е реалността ти в момента.

А когато не знаеш какво да направиш – не прави нищо! Остави се, довери се, спри!

Защото винаги идва моментът, в който ти знаеш какво е нужно да направиш – моментът, в който *изборът сам те прави.*

***И накрая...
личните ми научавания, в кратце***

Да бъда вярна на Истината в мен. И да бъда истинна към Себе си и към Света във всеки един момент.

Мисълта и Действието да са едно. Да БЪДЕШ това, което ПРАВИШ в момента, и да ПРАВИШ това, което СИ в момента.

Да приема ЦЯЛОТО във всичките му проявления. И най-вече да приема Живота в Материя. Защото това е единствената ми реалност в момента.

Любовта към себе си, към Всичкото и ЦЯЛОТО не се достига, нито се постига. Тя се проявява. Ти пристигаши. Нужно е просто да се довериш. На ЦЯЛОТО и на Живота.

Когато обичаш себе си, обичаш всички и всичко. Обичаш и Вируса дори! И изпитваш благодарност за всичко – точно такова, каквото е, без да се опитваш да го промениш.

*Защото знаеш, че това е Живота.
А Животът е Това, Което Е...*

ЕПИЛОГ

*Завоите, обратите,
размиването на реалността;
откровенията, прозренията,
виденията и мъдростта ~
всичко това сякаш е било част от Плана,
в този план на Реалността.*

*Невидимо, но и прозримо,
понякога и очевидно при това ~
преживяването ми помогна да отворя
истински очите си
за Същността,
в Материята на Реалността.*

“Никога не забравяйте за Звездите, но нека погледът
ви е насочен към краката, за да не паднете в калта
заради това, че гледате нагоре.”

Кибалион

*P.S. В крайна сметка тестът се оказа положителен.
И буквально, и метафорично.*

ДОПЪЛНЕНИЕ

За Вируса отвътре

Януари, 2021

Реших да добавя тази част като дописка след края на историята, тъй като тя представя преживяването ми на Вируса от малко по-различен ъгъл – от *позицията на Вируса*, доколкото и както аз го опознах, през моята си призма, разбиране и умозрение.

Ясно е, че всичко написано – не само в тази част, но и в цялата книга, – представя личното ми разбиране за нещата и моята версия на истината. И макар да знам, че имам дарбата да преживявам разни интересности заради другите, за да ги осмислям и предавам нататък след това — това все пак си остава *моето лично преживяване и моята версия на истината*.

Затова и моля, не ми вярвайте!

Още повече и сега, в тези времена, когато се иска от нас да отворим очите си за *Истината вътре* в нас, вместо да я търсим навън, от другите около нас.

И така... За Вируса отвътре...

Вирусът е програма.

Програмата е дуална и индиви/дуална.

И действа като видео игра.

Учи те да разграничаваш Илюзията от Реалността.

Но и да приемаш ЦЯЛОТО, проявяващо се през вратите на Дуалността.

Изходът от програмата е триумфът над самия себе си и завръщането ти обратно в Същността.

Наградата е инициацията ти в Любовта.

• • • •

Вирусът е програма, изкуствен интелект, която, ако влезе в теб, се превръща в теб. Става теб. И получава живот благодарение на сливането си с теб.

В този случай, имаш работа не с Вируса, а със себе си. А борбата ти оттук насетне е със самия теб и с изборите, пред които се изправяш във всеки един момент.

Според някои учени, живеем в компютърна симулация, в симулирана реалност. Ако това е така, то това прави нас, човеците, изкуствен интелект...?

Ако има пролука в енергийното ти поле, отваряш вратата си за Вируса, а той ще остане с теб, докато програмата не се изпълни докрай.

В самото начало на постъпване на Вируса имаш работа с него като отделен, различен елемент. Но от един момент насетне имаш работа само със себе си. И ето тук, в самото начало – в преддверието, се крие илюзията.

Илюзията, която се представя като истина, и Истината, предрешена като илюзия.

Ако останеш подвластен на илюзията, се превръщаш в пленник и предаваш Царството си във владение на Вируса. Ако обаче проумееш илюзията навреме, започваш постепенно да се освобождаваш от въздействието на Вируса, докато в един момент той съвсем не отстъпи пред теб и не ти върне обратно Короната.

За да преминеш през воала на илюзията, най-напред е нужно да разбереш, че щом си се срещнал с Вируса, тази среща *не е случайна*. Нещо повече – тя е *неизбежна*.

След това, е нужно да се предадеш пред реалността и да приемеш и Вируса, и себе си, и случващото се – такова, каквото е.

А накрая, да се вгледаш честно в себе си и да започнеш да разграничаваш *Кой си ти – и – Кой НЕ си*.

За да не допускаш пролуки в енергийното си поле, просто се радвай на живота и прави неща, които ти носят радост. As simple as this!

Не се страхувай, Вирусът няма за цел да те “приключи” или да те “умори”. Нито пък се стреми да превземе тялото ти, за да завземе трона и короната на твоето Кралство... макар и отстрани погледнато да изглежда точно така.

Запомнете, совите не са това, което са. И всички истини са полуиситини.

Целта на програмата е точно обратната – да те направи по-силен, по-осъзнат и по-любящ за много кратко време... Може би защото идва *Новото Време* и

вече няма време за губене? А може би и защото в духовен план преминаваме през незибежна трансформация – от “старото” дуално същество в новото духовно, съзнателно човешко същество. В *Новия Човек*, който е *Чиста Любов*.

С други думи, Вирусът ни учи да бъдем *Любов*. Само че достигането до *Чистата Любов* не става даром. Трябва да поработиш здраво за това, да покажеш, че си си научил уроците и че си готов за промяната, която идва да се сътвори.

Програмата е дуална – поредица от 1 и 0, и действа от и на нивото на Дуалността. Едната част от програмата е “зловеща”, а другата “любяща”. И двете съществуват едновременно, тъй както зловещото и любящото съществуват във всеки един от нас.

Проявлението на *Дуалността* е много ясно различима през целия процес. Напред~назад, нагоре~надолу, разболяване~оздравяване се превъртат постоянно и толкова бързо (макар и всичко да се случва като на забавен каданс!), че в един момент ти се завива свят, и ти съвсем се предаваш. Преставаш да мислиш и започваш да избираш инстинктивно към коя полярност да се отнесеш.

Ние сме едновременно и паякът, който плете своята трежса, и мухата, хваната в нея. Законът и законите, произтичащи от Закона, действат безотказно.

Трите нива на играта – Тестът, Чистилището, Изцелението, и триумфът – Любовта.

Програмата на Вируса се разгръща като на видео игра, в която има три нива за покоряване. Героят в нея си ти.

А изходът от играта е триумфът над самия себе си и завръщането ти обратно в Царството на Твореца.

Първото ниво на играта е *Тестът*. Тестът има за цел да направи “отсяването” – дали избираш да продължиш или не. — Да или не? Плюс или минус?

Това е зловещата част от програмата, тъй като няма “правилен” отговор на този въпрос, а всеки от двата избора е колкото “правилен”, толкова и “грешен”.

Още на това ниво разбираш, че всъщност *нямаш* избор. Или по-точно, че изборът ти е предопределен, а ти просто си заставен да играеш играта.

На това ниво се тества Волята (ти).

В зависимост от избора на първото ниво постепенно навлизаш във второто ниво – *Чистилището*. Може да се каже, че това е “неутралното” ниво. Неутрално – защото вече *ти си този, който отсява за самия себе си*: важното от излишното, същественото от несъщественото, истината от илюзията, Аза от Не-Аза...

Макар и да е “неутрално” по дизайн, преживяването на това ниво може да бъде много болезнено. Защото тук не просто сменяш кожата си, а оставаш гол – без кожа, без опаковка, без идентичност, – при това за незнайно колко време. Това е като хирургическа операция, в която ти си едновременно и пациентът, и хирургът, и тази част от теб, която трябва да се оперира. Отлюспваш, премахваш, разделяш се със старото си аз – с *Не-Аза ти*, но без да имаш яснота дали операцията ще бъде успешна, а още по-малко пък какво те чака след това.

На това ниво се тества Доверието ти в Живота.

И накрая идва третото, любящото ниво – *Изцелението*. Тук пред теб се отварят вратите към Вселенската Любов и ако избереш да минеш през тях, се свързваш с Потока на Любовта.

На това ниво Героят възвръща силата си, като си спомня *Кой Е Той Всъщност*, но вече в отражението на *Чистата Любов* и освободеното *Съзнание*. Без маски, без украски—**просто СЪМ**.

Тук разбираш, че е достатъчно просто ДА БЪДЕШ. И че нищо друго няма значение, нищо не може да те определи. Защото ти *просто СИ!*

[Илюзия + Реалност] = ЦЯЛОТО

Вирусът не е нито “добър”, нито “лош”. Той просто изпълнява предназначението си. А докато го прави, “програмата” те учи да разграничаваш иллюзията от реалността, неистината от истината за самия теб.

И те заставя да живееш твоята истина във всеки един момент.

Учи те и на това, че единствената реалност, която съществува, е тази, в която **ТИ СИ**.

Учи те да се отпуснеш, да се предадеш и да се отдадеш на Живота, в ръцете на Твореца, и да позволиш на Живота да тече през теб.

Учи на смирение и на търпение.

Учи да не съдиш, но затова пък да отсъждаш правилно за себе си. Да се сливаш с ЦЯЛОТО и с всичко, но и да умееш да разграничаваш. Да приемаш и страданието, и болката, и радостта, но винаги да гледаш на Живота с благодарност.

Учи те на Мъдрост, на Любов и Красота.

Учи те да живееш в *Дуалността* и да приемаш себе си във всичките си безкрайни проявления. Защото когато приемеш *Дуалността*, когато се слееш с нея – ти ставаш ЕДНО. Едно цяло с Всичкото и с ЦЯЛОТО.

Ето в това се състои Тестът.

Тестът на Живота.

Наградата е Короната.

Короната е Любовта.

А *Вирусът* е за всички ни подарък – без значение дали измислища, програма, изкуствен интелект или игра... При всички случаи, обаче – не и случайност.

Дошъл е, за да ни припомни, че всички сме Деца в Училището на Живота. И учи да се радваш. Да прегърнеш реалността. И да играеш живота си в доверие и с лекота.

“А Той повика едно детенце, постави го посред тях, и рече: Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство.”

(Матей 18:2-3)

С пожелание за красива

2021 Година!

Бъдете с Бог... Бъдете Любов!

ЗА АВТОРА

Аз и Спътникът ми в Живота ~ Пламен Петров

www.gerypavlova.com

Instagram: pavlovagergana

